

Puritánský postoj ke smrti je jednoznačně ambivalentní a spojuje jak radostné očekávání nebeské blaženosti, tak úzkostnou bázeň a strach ze zatracení. Představa smrti se puritánům spojovala s tématikou migratio ad Dominum ve chvílích, kdy byli přesvědčeni o působení spasitelné milosti ve svých životech. Jakmile však prohrávali svůj zápas s hříchem a svou vlastní zkažeností, převážil u nich děs ze smrti. Domnívám se, že příčinou této dvojznačnosti smrti je napětí přítomné ve dvou kalvinistických doktrínách: v doktríně o predestinaci, která předpokládá naprostou závislost člověka na svrchovaném a nevyzpytatelném Bohu a v doktríně o ujištění, která znemožňuje získání plného ujištění o spáse. Příkaz memento mori vedl puritány ke snaze využít co nejefektivněji čas jim svěřený a dal vzniknout typické protestantské etice práce. Nejistota týkající se posmrtného osudu provázela puritány již od dětství, kdy smrt a důsledky zatracení byly používány jako nástroj k urychlení duchovní zralosti a obrácení. Brzké zahrnutí dětí do diskurzu o smrti bylo mylně interpretováno jako důkaz o neexistenci konceptu dětství v puritánské Nové Anglii. Příklady umírání puritánských „svatých,“ zachycené v duchovních životopisech byly myšleny jako ars moriendi a dokazují, že umírat s bázní bylo považováno za lepší, než spolehnout se na falešnou jistotu spasení. Pompézní pohřební rituál druhé poloviny sedmnáctého století a vnější nádhera puritánských hrobek byly projevem společenské krize a posílení významu smrti jednotlivce v puritánské kultuře. Oproti jiným interpretacím se diplomantka domnívá, že ambivalence spjatá v puritánské mysli se smrtí byla neoddelitelnou součástí náboženského prožitku puritánů a strach i naděje se vzájemně posilovaly. Meze ujištění byly jasně dány povahou puritánského predestinačního vidění spásy a potřebou udržet křehkou hranici mezi falešným pocitem bezpečí a nadějí plynoucí z božího zaslíbení a prožitku spasitelné milosti.